

Bericht uit Frankrijk

Hoi Betty,

Toen ik jouw mail zag over mijn blog (dat er nog niet is.....) vond ik dat een prachtige reden om nu toch echt te beginnen. Vol goede moed ging ik op weg. Waar het dan zo'n beetje over moet gaan, wat ik allemaal ga vertellen, wat ik wel- en wat ik niet laat zien enz. Dus ik open dashboard en dan begint het al; naam en wachtwoord. pfff dus mijn wachtwoord weer opnieuw ingesteld. Dat alleen al. Alles moet je bijhouden en weten. Dan blijkt dat ik niet zomaar kan beginnen. Nee, nee ik moet natuurlijk nog weten hoe het allemaal werkt; hoe het er leuk uitziet, wat ik allemaal nog meer kan doen, hoeveel gb ik wil; foto's filmpjes enz..... en dan vind ik het allemaal zo'n gedoe.

Wat moet er dan toch weer veel. Waarom kan ik niet gewoon beginnen te schrijven? Ik vind het waarschijnlijk al een enorme opgave zo veel achter dat apparaat te moeten zitten en na te denken over hetgeen mij bezighoudt en wat ik doe en waar ik naartoe wil. Zo af en toe droom ik dan weer weg en dan denk ik dat een heleboel mensen dit gaan lezen en dat er echt een stem(pel) komt en dat het rete inspireert en dan besef ik weer dat die kans heel klein is en dat ik het beter echt alleen voor mijzelf kan doen om bij te houden wat er gebeurt en wellicht via dit blog met mensen in contact kom die veel meer weten dan ik en die kunnen helpen en vice versa.

Ik heb met veel plezier een blog (geloof ik) gezien van mensen die van klei een prachtig huis hadden gebouwd (<http://www.flickr.com/photos/smallape/sets/72157604714762643/>)- en als ik dat dan zie dan inspireert mij dat enorm en dan denk ik dat het rijke van internet en bloggen daarin zit; dat we elkaar verder helpen door te laten zien wat we zelf doen en hoe we omgaan met de problemen die we tegenkomen.....

Enfin ik ben nu bezig in een boek over "Aung San Suu Kyi" en zij strijd voor de vrijheid in Birma en dan is dat dus iemand die hoog aanzien krijgt en een leider is in de nobelste zin van het woord (nobelprijs winnares;-) en wat heeft zij er veel voor over (gehad). Kinderen in de steek gelaten, geen afscheid genomen van haar stervende man, 15 jaar vastgezet enz. Ongelofelijk veel en dan denk ik dat dat mensen zijn die er zo veel voor over hebben en dat dat enorm wordt gewaardeerd in onze maatschappij en dat ik niet eens zin heb om achter de computer te gaan zitten om een weblog bij te gaan houden die wellicht 1 of 2 personen eventueel zou kunnen inspireren.....

Ik ben gewoon lui en heb geen zin in gedoe. Ik ben zelfs zo lui dat ik liever iets 10x probeer dan dat ik erover probeer na te denken (vooraf) hoe ik het 't beste kan doen, zodat ik het maar 1x hoeft te doen. Ik ben dus ook nog "dom lui". En dan ben ik ook nog eens niet gestructureerd zodanig dat het te volgen is voor andere mensen..... en dan ga ik een blog bijhouden???

Is er een manier om gewoon mijn blog te mailen bijvoorbeeld. Dat zou een idee zijn toch? dan mail ik mijn blog en dat is dan mijn blog. Soms wil ik gewoon schrijven wat me bezig houdt wat er gebeurt, waar ik tegenaan loop en van die dingen. Dat zou eigenlijk het mooiste zijn.

Nou Betty nu ben jij even mijn blog. Is dat niet grappig.

Bedankt voor je moeite om dit aan te zwengelen. Weet dat ik mijn best doe, maar dat ik nu nog geen zin heb uit te zoeken hoe het werkt.

Er wordt (bij deze) aan gewerkt!

Tuurlijk de tijd die nodig was om jou deze mail te schrijven was waarschijnlijk voldoende geweest om te weten hoe alles werkt met dat bloggen, Maar ik vind dit schrijven gewoon leuker. Dit gaat vanzelf en bij het proberen te begrijpen van die blog-regeltjes-onzin met al zijn extra boodschappen waar ik dan weer geen boodschap aan heb, krijg ik een waas voor mijn ogen en komt er mist in mijn hoofd en dan denk ik: "wat doe ik hier achter dat apparaat dat niets te maken heeft met hoe ik wil leven en wie ik wil zijn" Ik kan er niet van eten en het inspireert mij geenszins".

De zon schijnt en ik ga lekker naar buiten de plantjes wateren

Doei

Pieter